

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Orbii de azi.

În Evanghelie vindecarea orbilor are mare însemnătate, căci ea exprimă mai elocvent raportul nostru către Isus. El, Regele luminii, ne dă lumina nouă, orbilor. Și minunea aceasta are loc și azi, în fiecare zi, Isus își trimite lumina lui în ochii noștri, și dacă îi vom deschide: *vom vedea*. Orbii din Evanghelie au dorit din suflet vederea. Orbul din naștere, deși n'a cerut vindecarea, dar primindu-o, a simțit nemărginită recunoștință și l-a mărturisit pe Isus: „De nu ar fi acesta dela Dumnezeu, nu ar fi putut face nimica.” Dar noi, orbii de azi, nu vrem să vedem, ne strângem pleoapele, perdelele aceste ale ochilor, ca nu cumva o rază trimisă de Isus, să pătrundă în interiorul nostru și să ne deranjeze vieța. Căci noi

deja numai *simulăm orbii* și dacă vrem putem să privim și să vedem.

Isus ne-a trimis Biserica lui, să ne lumineze. Această Biserică ne deschide ochii și ne dă lumina lui Isus deja în Sf. Botez și după aceea în toate Sacramentele și prin alte mijloace ale ei; vrea ca niciodată să nu ne lipsim de lumina lui Isus. Vrea ca Isus să locuiască între noi, căci El însuși a spus: „Cât sunt în lume lumină sunt lumii.” Dar sosește și acel timp, când această prea mare lumină a lui Isus ne supără. Când nu vrem să știm că Duminica trebuie să mergem la Sf. Slujbă, căci ne este incomod. Când nu vrem să vedem pe cel sărac, căci în avariția mare a noastră ne pare rău și de ultimul ban, ce ar trebui să-i-l dăm. Când nu ne vine bine să luăm cunoștință de existența înfrânării

și a renunțării, căci credem că plăcerile simțurilor ne vor da fericirea mult căutată. Când florile roșii ale bucuriilor vieții se proiectează pe retina noastră, făcându-o incapabilă ca să poată înregistra crinul nevinovăției în albul lui asemenea zăpezii și floricelele albastre ale modestiei, deși aceste prin miresmele lor ne roagă stăruitor: Privește-ne! Când aspirațiile noastre ne fac nepăsători față de vieța și aspirațiile altora, când în râvna noastră nesocotim sufletele, inimile și lacrimile lor. Când în îngâmfarea noastră nebună, credem că am ajuns culmea culturii omenești. Când în materialismul nostru arid, nu vrem să auzim că este suflet nemuritor și că trebuie să-i asigurăm fericirea. Când aceste toate împreună au reușit să ne ducă la desnađejde și nu ne aducem aminte că este

un Dumnezeu bun și iertător, Tatăl fiului rățicit, care ne chiamă, ne așteaptă, își întinde brațele spre noi și ne iartă...

Dar aceasta ar trebui să-o știm doar am auzit-o dela părinți, poate la școală, sau la biserică. Dar noi nu ne amintim de aceasta, căci noi nu *vrem să vedem*. Noi nu mai umblăm la biserică, sau numai cu trupul nostru suntem acolo. Poate

că pânăce stăm în casa lui Dumnezeu socotim că oare n'ar fi mai avantajos pentru noi să mergem la altă biserică?...

Și ne strângem pleoapele, ca să nu ajungă lumina lui Isus în ochii noștri!

Oare nu nouă ne-a spus Isus: „De ați fi orbi, nu ați avea păcat; dară voi ziceți: vedem; și așa păcatul vostru rămâne.”

I. B.

Hristos Rege

Dacă lumea vrea să-și găsească pacea pierdută, cu umilință trebuie să se prostearnă în fața majestății Regelui Hristos. Nu e îndestulitor a i se închina Lui, cași lui Dumnezeu și în timpul acesta a striga cu poporul jidovesc ucigător de Dumnezeu: *nu vrem, ca Acesta să ne stăpânească!* Aceasta nu ar fi altceva, decât închiderea lui Isus în biserică, exilarea Lui din societate, din viața publică și din școli. Ori Isus Hristos numai în aceeaș cinste poate să fie împărtășit, de care au avut parte idolii păgănilor? Pe aceștia Minte omenească i-a născocit, și gură având, n'au vorbit, ochi având, n'au văzut, urechi având, n'au auzit...

Cine este în stare să adaugă statului său un cot? — întreabă Domnul. Și noi creaturi fără putere, am încerca să calificăm Ziditorul de idol neputincios? *Nefericii vor deveni aceia* — zice profetul — *cari își găsesc bucuria în aceste visuri vane și nădăduesc în planuri asemănătoare.*

Aceste cuvinte ar trebui să ne trezească din somnul ateismului mo-

Puterea Crucifixului.

Contemplarea lui Isus răstignit e un izvor nesecat de învățătură creștinească, mintea se avântă iluminată, se pătrunde de rostul ei, inima se simte tot mai curată, voința sporește, se înamăază, vrea realizării. Ca un izvor necurmat de lumină curge din Crucifix în ființa noastră; negura care ne ținea în loc se risipește, sufletul ni se așterne la picioarele Domnului în rugăciune, în adorare, ne simțim ai lui Isus.

El e mila. „Armonioasei desăvârșiri nu i-a fost scârbă de nefericirile noastre. S'a aplecat de-asupra sufletelor scuturând petalele albe ale păcii, confundându-se cu noi în rugăciune adâncă... Și, o minune, stânca părerilor de rău ce ne apasă, la hotărârea noastră de a nu

mai suferi păcatul, se prăvale, învierea noastră se îndeplinește, harul Lui ne inundă. Suntem în lumină.

El împrăștie, zdrobește, înlătură toate obstacolele ce se opun înaintării noastre sufletești, și sufletul nostru eliberat, năzuind numai după adevăr, frumos și bine se absoarbe în El.

El e modelul perfecțiunii nemărginite; împăcarea noastră, mântuirea, fericirea.

A contempla pe Răstignit cu rănile Lui e a-ți uita de tine, e a te trezi vindecat de orice morb terestru, e a deveni senin, cuprinzând în suflet albăstrimea zărilor nesfârșite.

O. C.

dern, care din principiu vrea să detroneze pe Hristos și vrea stăpânirea omului.

Dar lumea zică ce va vrea, Hristos tot rămâne și regele lumii văzute. Pentru că sistemul de azi, care are cutezanța de a se opune lui Hristos. stă pe picioare de lut, și la cel mai mic vânt se năruiește, îngropând sub ruinele sale și rezultatele ajunse până acuma.

Lumea s'a putut convinge în decursul secolelor lungi, că de câte ori l'a ales pe Hristos de rege, a avut parte de pace, pentru că spiritul Lui drept a umplut lumea de binefaceri și păcii; ordinea socială sub stăpânirea Lui n'a fost un focar de ură neimpăcată. Semn, că omul și azi ar putea să părăsască cărarea, pe care alergă cătră nimicire totală.

Și secolele dominate de Hristos au avut greutăți, mizerii, dar în care timp n'au existat neajunsuri? ...

Totuși trebuie să stabilim, că în secolele acele n'au avut rădăcini atât de adânci perverzitățile, pentru că abnegația atât de înfloritoare atunci — a pătruns adânc în om și prin ea multe mizerii au devenit suportabile.

Pentru că tuturor cari servesc Lui, Dumnezeu le întinde multă mângâiere în suferințe.

Să ne reîntoarcem la Dumnezeu nostru atotputernic, pe care atât de ușor L'am părăsit, deși stăpânirea Lui este atât de blândă.

Să nu întârziem a deveni fiii fideli ai Regelui Hristos, a ne refugia la atotputernicia sa, ca într'o cetate tare.

Să'L cercetăm zilnic pe tronul său — pe acela altar, — care este apărătorul, sfințitorul tuturor lucrurilor bune, nobile și frumoase, de care are nevoie omenirea la oricare grad de cultură.

Suntem deci datorii a ne refugia la Regele nostru Mântuitor, căci fiecare dorește binele său și al familiei sale și acest bine vine numai dela Acela, care este calea, adevărul și viața.

Să recunoaștem majestatea regească a lui Dumnezeu, să nu uităm nici când binefaceri Lui nemăsurate, intrucât ne-a ales între învățăceii săi și ne-a primit să fim combatanți viteji ai armatei sale imense.

Suntem aleși și avem datorința, ca faptele noas-

tre să reoglindească splendoarea învățăturilor Regelui Hristos.

T. B.

Formațiunea religioasă și morală a copilului.

(Părerile altora și gânduri personale.)

(Continuare.)

Ființa noastră sufletească o organizăm, îi dăm un anumit fel de a fi prin împământinirea în noi a bunelor obiceiuri, deprinderi, acte reflexe inconștiente; idei, sentimente, acte. Un individ care își are trecut în înconștientul său, în lumea sa instinctivă deprinderi, obiceiuri nobile și-a învins propria-i barbarie, învinge asediul mediului josnic. Dacă generații de oameni vor urma una altuia cu lozinca bunelor deprinderi, un popor ales s'a realizat.

Achiziționarea deprinderilor se face una câte-una; o deprindere, o obiceiuri e o asociație de elemente mai simple, tot atâtea linii de legătură în întregirea Totului.

Mintea educatorului în selecționarea obiceiurilor de dobândit se dovedește stăpânită de idealul divin ce vrea să înalțe pe om la Dumnezeu. Cum va proceda? „Mai ușor e să sfărâmi dintr'o dată un mănunchiu de nuiete sau să le frângi pe rând, una câte-una?” Copilului i se va da un singur fel de

atins și într'o anumită durată de timp: o săptămână, două sau o lună, două. Telul să fie restrâns, precis, ușor de pus în practică, luând pentru acesta în seamă dispozițiile copilului, punctele de sprijin pe care le găsești în el. Când i se atrage atenția copilului asupra telului, Trebuie să observăm dacă e înțeles și dacă e primit cu plăcere. Și să i-l reamintim mereu, căci copilul uită așa de ușor! Dacă nu obținem rezultatul dorit, nu schimbăm telul, subiectul, ei i-l dăm sub un alt aspect sau îi indicăm un alt mijloc. Un exemplu: voiți să obțineți dela copii ca ei să-și facă rugăciunile mai bine: „Copii, nu vă cer de cât o deprindere mică de tot: nu vă începeți niciodată brusc rugăciunile, ci înainte de a vă pune în genunchi, stați în picioare câteva clipe, întrebându-vă: „Am să vorbesc cu bunul Dumnezeu și El are să mă asculte?“ Asta-i tot.

Imi făgăduiți să faceți lucrul

acesta în chip serios? Sau dacă e vorba de variat mijloacele spuneți-le: „De câte-ori pronunțați numele Bunului Dumnezeu la rugăciune, pronunțați-l mai rar decât restul; gândiți-vă că această maiestoașă ființă se uită la voi!“ Sau: „copii, după fiecare rugăciune puneți-vă întrebarea: „M'am rugat cu adevărat? Am vorbit cu Dumnezeu? Să dă copiilor îndemnul să-și scrie hotărârile și în fiecare zi să-și noteze victoria sau înfrângerea.

O. C.

Jubileul. Preafericitul Părinte Papa Piu XI. cu o scrisoare, care poartă data de 2 Aprilie a. c. extinde jubileul anului sfânt pentru toată lumea. Indulgențele, care s'au putut câștiga în anul trecut numai la Roma, în acest an se vor putea câștiga în toate

orașele și satele unde este biserică catolică. Acum suntem în așteptarea dispozițiilor, ce se vor lua de Inaltul Cor episcopesc cu privire la condițiile, între cari se va putea câștiga jubileul.

Ard pădurile. Seceta mare care băntuie în toate părțile țării, începe să pricinuiască pagube însemnate. Din toate părțile țării ne vine vestea, că s'au aprins pădurile. În Maramureș a ars o mare bucată din pădurea comunei Săpânța, iar acum s'a aprins pe mare întindere pădurea de pe Valea Râului (Vaser). — Asemenea suntem informați, că în hotarul comunei Apșa de mijloc (Cehia) arde pădurea numită Plăiuțul, unde și biserica de acolo are vre-o 1000 de jughere.

Inspecție. Vicarul general al Eparhiei noastre, Reverendisimul Dr. Gheorghe Bob, a făcut inspecție catehetică la școlile secundare din Sighet.

Calendar săptămânal.

13 — 19 Maiu 1934.

13. **Dumineca Orbului.** Ap. Fapt. 16. 16.

Ev. Ioan 9, 1. M. Gliceria † 177.

14. **Luni.** M. Isidor † 250.

15. **Mărți.** C. Pachomiu † 330

16. **Mercuri.** C. Teodor Sfinjitul † 368.

17. **Joi.** **Inălțarea Domnului** Ap. Fapt. 1, 1.

Ev. Luca 24, 36.

18. **Vineri.** M. M. Petru și soții.

19. **Sâmbătă.** M. Patriciu.

La 15 Mai soarele răsare la 4,24, apune la 19,29 ore. Ziua are 14 ore, 26 minute. Pâna la sfârșitul luni ziua crește cu o ora și 14 minute.

Inălțatu-te-ai întru mărire, Hristoase Dumnezeu nostru, bucurie făcând învățăceilor cu făgăduința sfântului Spirit, încredințându-se ei prin binecuvântare, că tu ești Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărotorul lumii. (Tropar v. 4.)

Plinind rânduiala cea pentru noi, și cele de pe pământ unindu-le cu cele cerești, te-ai înălțat întru mărire, Hristoase Dumnezeu nostru, nici cum despărțindu-te, ci rămânând nedepărtat și strigând celor ce te iubesc pe tine: Eu sunt cu voi și nimenea asupra voastră. (Condac v. 8).